

ΑΒΟΛΑ

اداره خانه سی :
مطبعه نجفیه بازار می ساعه پیلر گانده ۱۶

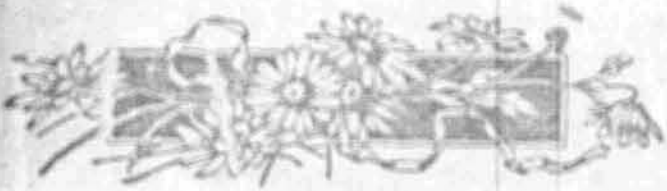
صاحب امتیاز و مدیر مسئول :
آریستووولوس د. خریلیدیس

'Ασ' Ολα

Ἐπιτίθεται γρῶς. 2.

Τὸ σέμβολόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ *



ΣΥΝΟΜΙΛΙΑΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ

ΕΝ ΕΤΟΣ



ορίζω, ὅτι εἶναι χθὲς ἀκόρη, ὅτε προσεκλήθη νὰ κάμω εἰς σὰς τὰς παρουσιάσεις τῶν συνεργατῶν μας.

Αὐτὸ ἐγένετο εἰς τὸ πρῶτον φύλλον τοῦ *Παιδικοῦ 'Ασ' Ολα*. Ἀπὸ

τότε, ἐν τούτοις, ἐπέρασαν πενήντα δύο τεύχη καὶ τὸ ἀγαπητὸν σας *Παιδικὸν* μὲ τὸ προσεχὲς φύλλον εἰσέρχεται εἰς τὸ δευτέρον ἔτος.



Αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἐπάνω εἰς τὸ γραφεῖον, ὅπου γράφω, εἶναι τὰ ἐκδοθέντα φύλλα τοῦ *Παιδικοῦ*, καὶ περιμένουν καὶ τὸν νεώτερον ἀδελφόν των, διὰ νὰ ἀποτελέσουν τὸν πρῶτον τοῦ τόμου.

Προτεῦ ὀρχίσω νὰ σὰς γράψω τὸ σημερινὸν ἄρθρον μου, φυλλομετρῶ τὰς ὑπερτετρακοσίας σελίδας του καὶ περιφέρω τὸ βλέμμα μου εἰς ὅσα αὐταὶ περικλείουν.

Πόσα διηγήματα, ποιήματα, πραγματεῖαι, ἄρθρα, μυθιστορήματα, ποικίλα, ἀνέκδοτα! Ἄλλὰ καὶ πόσα ἔργα μικρῶν

ἀναγνωστῶν μας, οἱ ὅποιοι, κατ' ἀρχὰς δεῖλοί, κατόπιν ὄμως πειὸ θαρραλέοι ἐνεφανίσθησαν εἰς τὸ δημόσιον ὡς μεταφραστοὶ ἢ ὡς συγγραφεῖς! Καὶ σκέπτομαι, ὅτι δὲν δά εἶναι διόλου παράδοξον ἂν αὐριον, ὕστερον ἀπὸ ὀλίγα χρόνια, ἀκούσαμεν, ὅτι ὁ θεῖα ἀνεδείχθη ὡς πρῶτης τάξεως λογογράφος, καὶ ἀνὸ νέος αὐτὸς ἔκαμε τὴν πρῶτην ἐμφάνισίν του ἀπὸ τὰς στήλας τοῦ *Παιδικοῦ 'Ασ' Ολα*.



Τὸ τί περιέχει ὁ πρῶτος τόμος τοῦ φύλλου σας, ἀγαπητοί μου, αὐτὸ τὸ γνωρίζετε σεῖς κολλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον. Ἄλλως τε, ὁ κατόλογος τῶν περιεχομένων, ὁ δημοσιευόμενος εἰς τὸ σημερινὸν φύλλον, εἰς τὸ ὁποδεῖκνυει πολὺ φανερά.

Ἐκεῖνο, εἰς τὸ ὁποῖον μ' ἀρέσει νὰ ἐνδιατρίψω, εἶναι ὁ κύκλος ὁ εὐρύς, ἀλλὰ καὶ πολὺ ἐφικτὰ ἐνωμένος, ὁ κύκλος τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ φύλλου, οἱ ὅποιοι ἀπετέλεσαν μίαν πελαρίαν πνευματικὴν οἰκογένειαν, ἣτις ἐδείξεν ἕως τὰρα τόσα δείγματα τῆς καλῆς δρῶσεώς της.

Αἱ στήλαι τῆς ἀλληλογραφίας τοῦ *Παιδικοῦ* εἶναι ἡ πλέον τρανὴ ἀπέδειξις τῆς ἀληθείας αὐτῆς. Εἰς τὰς γραμμὰς ἐκείνας, ἀγαπητοί μου φίλοι, προβάλλει ἡ ψυχὴ σας μὲ ὄλας τὰς δρετὰς καὶ τὰς δυνάμεις της. Ἡ ψυχὴ ἡ παιδική, ἡ ἀθῖα, ἡ ἀκούραστη ἀκόρη ἀπὸ τὰ βάσανα τῆς ζωῆς, ἡ ψυχὴ μὲ τὰ ἄραια ὄνειρα, ἡ ψυχὴ μὲ τοὺς εὐγενεῖς ἐνθουσιασμοὺς τῆς νεότητος.



Ἡ μικρὰ σας κοινωνία, ἡ κοινωνία ἡ παιδική, ἡ ὁποία περιστοιχίσαι τὸ *Παιδικὸν 'Ασ' Ολα*, διὰ νὰ μὴ φανῆ, ὅτι ὕστερεῖ εἰς τὰ ἔργα καὶ ὅτι μόνον εἰς λόγους κατατρίβεται, ἐδείξεν, ὅτι γνωρίζει νὰ δρα, ὅτι εἰξεύρει νὰ ὑφίσταται κάθε δυσίαν.

Ἡ μικρὰ παιδικὴ κοινωνία σας ἔθεσε τὴν ἀλληλεγγύην καὶ τὴν ἀλληλοβοήθειαν ὡς ὀρχήν της καὶ ἰδοὺ, ὅτι σεῖς διὰ τοῦ *Παιδικοῦ 'Ασ' Ολα* προσεφέρατε εἰς τὰ πτωχὰ ἀδελφία σας περισσοτέρας τῶν *διακοσίων* λιρῶν εἰς χρήματα καὶ βιβλία, ἐτείνατε τὸ εὐσπλαχνικὸν χέρι σας καὶ ἐμάθετε νὰ πραγματοποιήτε τὴν μεγαλειέταν ἀρετὴν τοῦ ἔθνους μας : τὴν εὐεργεσίαν.



Κατόπιν ὄλων αὐτῶν, δὲν μοῦ μένει τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ σὰς σφίξω τὸ χέρι, νὰ σὰς συγχαρῶ θερμότερα καὶ νὰ σὰς εὐχηθῶ ἀπὸ τὰ βόθη τῆς καρδιάς μου ἕνα μέλλον ἐνδοξόν, μίαν σταδιοδρομίαν εὐγενῆ καὶ εὐτυχισμένην.

Ὅσον διὰ τὸ *Παιδικὸν 'Ασ' Ολα*, αὐτὸ ὡς ἀμοιβὴν του κρατεῖ τὴν χαρὰν, ὅτι συνετέλεσε καὶ αὐτὸ εἰς τὴν εὐτυχίαν σας!

ΦΟΙΒΟΣ



ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΝ ΜΑΘΗΜΑ

Ὁ κ. Βελερίδης, ὁ ἰδιοκίτης τῆς μεγάλης ἐπαύλεως, ἐκάθητο εἰς τὸ γραφεῖόν του καὶ ἐδιόβαζε τὰ γράμματα, τὰ ὁποῖα τοῦ εἶχε φέρει πρὸ στιγμῆς τὸ ταχυδρομεῖον.

Ἄψις ἠκούσθη κρότος εἰς τὴν θύραν. — Ἐμπρός, ἐφώνησε χωρὶς νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια ἀπὸ τὸς ἐπιστολάς του.

ΖεΣ

Ἡ θύρα ἤνοιξε καὶ ἐμβῆκεν ὁ ἐκμισθωτῆς τῆς ἐπαύλεως. Ἦτο περίπου πενήντα ἐτῶν μὲ ἀνάστημα εὐθυτενὲς καὶ εἰλικρινῆ φυσιογνωμίαν.

— Τί τρέχει, Λαμπέρ; ἠρώτησεν ὁ κ. Βελερίδης, βλέπων, ὅτι ὁ ἀγρότης ἐκεῖνος ἐσιώπα.

— Ἰδοὺ τί συμβαίνει, κύριε: Ἐνόησα καὶ ἐθεώρησα καθῆκόν μου νὰ σᾶς εἰδοποιήσω. Εἶναι μερικαὶς ἡμέραις ὅπου ὁ μέγας μας σκύλος, ὁ Δίκ, ἐδαίχνε καὶ ὑποπτα σημεῖα. Τὸν παρεμόνευσα καὶ ἐπέστην τέλος, ὅτι ὁ Δίκ εἶναι λυσσασμένος. Τὸν ἐκυνήγησα, μὰ ἐκεῖνος ἐφυγεν εἰς τὸ δάσος. Ἠλθα, λοιπόν, νὰ σᾶς τὸ πῶ, διὰ νὰ προφυλαχθῇ ὁ κ. Ἐρρίκος καὶ νὰ μὴ κάμνῃ περιπάτους εἰς τὸ δάσος.

— Αὐτὸ εἶναι πολὺ δυσάρεστον καὶ ὀχληρόν, εἶπεν ὁ κ. Βελερίδης: πῆγαινε, εἰδοποίησε τὸ παιδί μου νὰ μὴ πηγαίῃ πειὰ τὸ δάσος νὰ παίξῃ, εἰπὲ δὲ καὶ εἰς τὸ παιδί σου νὰ ἐρχεται νὰ παίξῃ μοῦ μὲ τὸν γυιόν μου εἰς τὴν αὐλήν. Ταυτοχρόνως ὄπλισε μερικὰς βεγγάτας διὰ νὰ σκοτώσουν τὸν σκύλον.

Ὁ ἐκμισθωτῆς ἤκουσε τὴν διαλήν ἐκείνην διαταγὴν, ἀλλὰ δὲν ἀπεμακρύνθη. Στυνοχωρημένος, ἐστρεφομένης τὸ κασκέτο του.

— Λοιπόν, Λαμπέρ; ἔχεις νὰ μοῦ πῆς τίποτε ἄλλο ἀκόμη;

— Θὶ σᾶς παρακαλέσω τὴν διαταγὴν σας αὐτὴν νὰ μὴ τὴν εἰπῶ ἐγὼ εἰς τὸν κ. Ἐρρίκον. Εἶναι πολὺ καλῶς πρέπει παιδί, ἀλλὰ φαίνεται, ὅτι ἔχει πολὺ ἐκριβῆ ἰδίαν διὰ τὴν ἀπόστασιν, ἣ ὅποια τὸν χωρίζει ἀπὸ ἀνθρώπον σᾶν καὶ μᾶς. Προχθὲς ἀκόμη εἶπεν εἰς τὸ παιδί μου, τὸν Πέτρον, νὰ μὴ ἐρχεται πλε νὰ παίξουν μοῦ, γιὰ αὐτὸς δὲν πρέπει νὰ παίξῃ μὲ τὸν γυιόν ἐνὸς ὑπαίτιου. Ἐχει δίκαιον, καθένας εἰς τὴν θέσιν του. Τὸ παιδί μου δὲν θὰ ἀφήσῃ τὸ σπῆτι μου ἐκεῖ θὰ ἐργάζεται μοῦ μου. Ἄν θύλατε, λοιπόν, κύριε, εἰδοποιήσατε σεῖς τὸν γυιόν σας.

— Πολὺ καλῶ, Λαμπέρ.

ΖεΣ

Ὁ κ. Βελερίδης ἤκουσε τὸ λόγια ἐκεῖνα μὲ ὕψος ἐκπληκτικόν καὶ θυμωμένον. Παρ-ευνθὺς ἐκτύπησε τὸ καδέοι καὶ μὲ ἓνα ὑπερήθεον ἐφώνησε τὸ παιδί του.

— Ἐρρίκε, ἐφ' εἶπε τότε ὁ πατέρας μὲ αὐστηρὸν τρόπον, εἶμαι πολὺ δυσάρεστη-μένος μὲ σέ: τί εἶδους τρόπος εἶναι εὐδὲς, νὰ μὴ θύλας σύντροφός σου πειὰ τὸν Πέτρον, τὸ παιδί τοῦ Λαμπέρ;

— Προτιμῶ νὰ εἶμαι μόνος.
— Δὲν εἶναι λόγος αὐτός. Κρίταξε νὰ εἶσαι περισσότερον εἰλικρινής. Τὸ παιδί τοῦ Ραμπέρ εἶναι παιδί τίμιον καὶ ἀξίζει νὰ τὸ ἀγαπᾷς ἂν τὸ περιφρονῆς, δια-πράττει μίαν ἀνανδρον πράξιν. Σκέψου, λοιπόν, προτοῦ ἀποφασίσῃς.

Ὁ μικρὸς ὠχρίασεν ἀπὸ τὴν ὀργὴν του καὶ δὲν ἀπήγγισεν.

— Ἐχω νὰ σοῦ εἰπῶ καὶ καὶ ἄλλο, προσέθεσεν ὁ κ. Βελερίδης. Ὁ Δίκ ἐλύσ-σαξεν ἕως ὅτου τὸν κτυπήσουν, πρέπει νὰ περιορισθῆς καὶ νὰ παίξῃς εἰς τὴν αὐλήν. Ἔσο, λοιπόν, φρόνιμος καὶ ὑπήκοος.

ΖεΣ

Τὸ παιδί ἀφήκε τὸ γραφεῖον τοῦ πατρός του, θυμωμένον διὰ τὴν ἐπίπληξιν, τὴν ὅποιαν ἔλαβεν ἀπὸ τὸν πατέρα του.

Ὁ Ἐρρίκος δὲν ἦτο κακός, ἀλλ' ἦτο ὑπερήφανος.

— Θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃ πολὺ ἀκριβὰ ὁ Πέ-τρος, ἐψιθύρισε τὸ πλουσιόπαιδον μέσα εἰς τὰ δόντια του.

Ἐπ' εὐρίσκατο εἰς τὴν κατάστασιν αὐτὴν, ἐφθασεν εἰς τὴν αὐλήν καὶ ἤρχισε νὰ περι-πατῇ ἐκεῖ, ἀλλὰ, περιορισμένος καθὼς ἦτο, ἐστενοχωρήθη.

— Θὰ κάμω ὅ,τι θέλω, ἐσκέφθη καὶ διηυθύνθη εἰς τὸ δάσος.

Ἐπέρασε ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ ἐκμισθω-τοῦ. Ὁ Πέτρος τὸν εἶδε καὶ τοῦ ἐφώνησε:

— Κύριε Ἐρρίκε, μὴ πηγαίνετε ἀπ' ἐκεῖ. Ὁ Δίκ ἐλύσσοξε καὶ γυριῶ.

Ὁ Ἐρρίκος ἐστρεφθὲν καὶ εἶπε μὲ περι-φρονητικὸν τρόπον:

— Ἔσο νὰ κτυπήσῃς τὴν δουλειά σου καὶ νὰ μὴ σκοτίζεσαι τί κάμνω ἐγώ.

Εἶπεν αὐτὰ καὶ ἐμακρύνθη τὸν δρό-μον του πρὸς τὸ δάσος.

ΖεΣ

Ὁ Πέτρος δὲν ἐθύμωσε διὰ τὴν προσ-βαλήν, ποῦ τοῦ ἔκομεν ὁ Ἐρρίκος καὶ ἐζη-τήσε νὰ τὸν προστατεύσῃ. Ἐστρεφθὲν εἰς τὸ δωμάτιον. Δὲν ὑπῆρχε κανένα ὄπλον: τὰ εἶχαν μοῦ τὸς οἱ ἐργάται. Ἠρ-πασε, λοιπόν, ἓνα ρόπαλον καὶ ἤρχισε νὰ περικολευθῇ ἀπὸ μακρὰν τὸν Ἐρρίκον.

Τὸ πλουσιόπαιδον ἀπεμακρύνθη πλε, ὅτι παρενοχλεῖται ἐμπρός του ὁ λυσσασμένος Δίκ. Ἐτρώμεξε καὶ ἤρχισε νὰ τρέξῃ. Ὁ σκύλος κατεδίωκε τὸν Ἐρρίκον καὶ θὰ τὸν ἐφθαινε, ὅτι... συναγῆ τὸν Πέτρον νὰ τρέξῃ πρὸς αὐτόν.

— Πηγαίνετε ἀπ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ μονοπάτι, κ. Ἐρρίκε, τοῦ εἶπε, καὶ ἀφήσατε ἐρὲ μόνον ἐδῶ.

Ὁ Ἐρρίκος ἐσάθη καὶ ἔτριξε νὰ εἰδο-ποιήσῃ τὸν πατέρα του. Ὁ σκύλος, διὰν ἔχασεν ἀπὸ τὰ μάτια του τὸν Ἐρρίκον καὶ ἐτρέθη ἐμπρός εἰς τὸν Πέτρον, ποῦ ἐκράτει τὸ ρόπαλον, ἐεξόχη καὶ ἤμεισε μετὰ ἀσπῆ διατακτικῶς.

Ἄλλὰ, ὅτερον ἀπὸ ὀλίγον, ἐερίθη κατὰ τοῦ Πέτρον. Τότε ἤρχισε μίαν διαιτη-καὶ ἀγρία παίη. Τὸ παιδί τοῦ ἀγρότου ἔδασε δύο-τρία γυρά κτυπήματα μὲ τὸ ρόπαλον εἰς τὸν σκύλον: τὸν εἶχε ζολισοί, ἀλλ' ὁ σκύλος δὲν ἔχεσε τὸ θάρρος του. Ταυτοχρόνως μα-λισία, ἣ μανία του εἶχε γίνῃ πλεὶς μεγάλη

καὶ ἐτοίμαζε γέαν ἔφοδον πλεὶς ἀγρίαν κατὰ τοῦ παιδιοῦ. Ὁ Πέτρος κουρασμένος, μόλις κατώρθωσε νὰ κρατήσῃ εἰς τὰ χέρια του τὸ ρόπαλον. Ὁ σκύλος ὀργῆ ὁ Πέτρος ὑψώνει τὸ ρόπαλον διὰ νὰ κτυπήσῃ τὸν σκύλον κατακέφαλα, ἀλλὰ τὸ κτύπημα ἐπέτυχε τὸν σκύλον εἰς τὰ πλευρὰ καὶ δὲν τὸν ἐπλή-γωσεν...

Ἐξαφνα ἠκούσθη πυροβολισμὸς ὀπισθεν: ὁ σκύλος ἐπέσεν αἱματοβρεγμένος. Ὁ Πέτρος ἀπὸ τὸν φόβον του θὰ ἐπίπτε καὶ αὐτός, ἀλλὰ τὸν ἐκράτησεν ἡ ἀγκάλη τοῦ κ. Βελε-ρίδου, ὁ ὁποῖος εἶχε σκοτώσει τὸν σκύλον.

ΖεΣ

Εἶχε τρέξει καὶ ὁ Ἐρρίκος εἰς τὴν σκηνὴν ἐκείνην.

— Λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ κ. Βελερίδης τὸ παιδί του.

Ἀντὶ πάσης ἄλλης ἀπαντήσεως, ὁ Ἐρρίκος ἐερίθη εἰς τὸν τράχηλον τοῦ Πέτρον καὶ ἤρχισε νὰ τὸν φιλή.

— Κανένα φίλον δὲν θὰ κάμω καλλίτερον ἀπὸ σέ, ἐφώνησε μὲ λυγμούς.

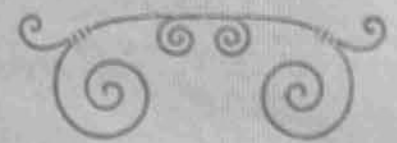
Ἐπειτα, στρεφόμενος πρὸς τὸν πατέρα του, εἶπε:

— Πατέρα, τὸ μάθημα αὐτὸ δὲν θὰ πάγῃ χαμένον, εἰς τὸ ὑπόσχομαι.

Ἐκτοτε, πραγματικῶς, τὰ δύο ἐκεῖνα παιδία ἦσαν φίλοι παντοειετοὶ καὶ ἤμειναν τοιοῦτοι καὶ ὅταν ἀκόμη ἔγιαν ἀνδρες.

(Auguste Bailly)

ΤΙΜΟΣ ΔΕΙΛΙΝΟΣ



ΟΙ ΚΑΛΟΙ ΤΡΟΠΟΙ



Τὸ πτόρνισμα.

Ἐπῆρξεν ἄλλοτε συνήθεια, διὰν κανείς ἐπιπο-νίζετο, νὰ τοῦ λέγουν:

— Μὲ τῆς ἐγείρας σας.

Σεῖς μὴ συνειθίζετε αὐτὴν τὴν εὐχὴν, ἀφῆσατε ἀπαρτηρηθῆναι τὸ πτόρνισμα τοῦ φίλου σας.

Ὅταν σᾶς εἴθῃ ἀνάγκη νὰ περνοσθῆτε, φέρετε ἀμέσως τὸ μανδῆλι σας εἰς τὸ στόμα καὶ προσπα-θήσατε νὰ κάμτε ἕσον τὸ ἐπιτόρνισμα ὀλίγο τερον θόρυβον. Διὰ τὸ πτόρνισμά σας μὴ ζητήτε συν-γνώμην.



Τὸ μανδῆλι.

Τὸ μανδῆλιον εἶναι τὸ ἐπιτόρνισμα εἶδος χειρο-μόπιου καὶ εἶδος ἐπιδειξιας.

Ἐν πάση περιπτώσει, ἐρεσσοθήσατε καὶ ἐπι-φύγετε, ἕσον τὸ ἐπιτόρνισμα περισσότερον, νὰ ἐπι-δεικνύετε τὸ μανδῆλι σας καὶ ἂν ἴσασθῃ, ὅτι εἶναι κομψόπιου καὶ καθαρόπιου. Δὲν πρέπει νὰ φαίνονται εἰς τὰ μάτια τὸν ἄλλον πράγματα ποῦ ἐνθερίζουν τὰς ἀνθρώπινας ἐδουαίρας.

Τὸ μανδῆλι σας πρέπει νὰ εἶναι λεπτόν κα-ἀνεργτικὸν ἀπὸ ἀπόψους καθαρότητος.



Ἡ ΜΙΚΡΑ ΑΠΟΙΚΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Ἐπιμέλεια ἀπὸ σελ. 406

Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δὲν ἐχρησιμοποιεῖτο διὰ τὴν καθημερινὴν κατανάλωσιν, ἐτοποθετεῖτο εἰς τὰς ἀποθήκας καὶ γυθῆσαν τὰ ἀποταμιεύματα. Ὁ Μόκο εἶχεν ἀναλάβει νὰ κάμνη καπνιστὰ ἢ ἀλατιστὰ τὰ κρέατα, ποῦ ἐπερίσσευαν.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον εἶχαν ἐξασφαλίσει τὴν διατροφήν των τὰ παιδιὰ καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ χειμῶνος, ὅσονδήποτε δυνατὸς καὶ ψυχρὸς καὶ ἄν ἦτο.

Ἐν τούτοις μία ἐκδρομὴ χάριν ἐξερευνησεως, ἔπρεπε ἀκόμη νὰ γίνῃ. Ἡ ἐκδρομὴ αὕτη θὰ εἶχεν ὡς σκοπὸν ὄχι νὰ ἐξετάσῃ διὰ τὰ ἄγνωστα μέρη τῆς νήσου, ἀλλὰ τοῦλάχιστον τὰ ἐδάφη ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα περιλαμβάνοντο πρὸς τὰ ἀνατολικά μέρη τῆς λίμνης τῆς Οἰκογενείας. Τὰ μέρη ἐκεῖνα περιείχον δάση, ἑλη, ἀμμουδιές; Εἰς ταῦτα ἤμποροσαν νὰ εὑρεθοῦν νέαι πηγαὶ καὶ νέοι πόροι, ἀπὸ τοὺς ὁποῖους τὰ παιδιὰ θὰ ὠφελοῦντο;

Μίαν ἡμέραν ὁ Μπριάν συνωμίλησε διὰ τὸ ζήτημα τοῦτο μετὰ τὸν Γόρδωνα.

— Ἄν καὶ ὁ χάρτης, εἶπε, τοῦ Γάλλου ναυαγοῦ φαίνεται, ὅτι εἶναι καμωμένος με ἀκρίβειαν, ἐν τούτοις πρέπει νὰ μάθωμεν λεπτομερῶς τί εἶναι πρὸς ἀνατολὰς τοῦ ὠκεανοῦ. Ἐχομεν εἰς τὴν διάθεσίν μας πολὺ δυνατὰς διόπτρας, τὰς ὁποίας ὁ ναυαγὸς ἐκεῖνος δὲν εἶχε. Καὶ ποῖός ξεύρει! Ἴσως ἀνακαλύψωμεν ξηρὰν, τὴν ὁποῖαν ἐκεῖνος δὲν ἤμποροσε νὰ εἶδῃ. Ποῖός ξεύρει, ἴσως εὑρεθῇ κάμμία νήσος σὰν τὴν ἰδικὴν μας.

— Ἐχεις, βλέπω, ἀκόμη τὴν ἰδίαν Μπριάν, εἶπεν ὁ Γόρδων. Πάντοτε νὰ ντᾶ ὁ πόθος τῆς ἐξόδου ἀπὸ τὸ νησί μας.

— Ναι, Γόρδων, καὶ κατὰ βάθος εἶμαι βέβαιος, ὅτι σκέπτεσαι σὰν κ' ἐμέ. Μήπως τάχα εἶσαι αἱ προσπάθειαι μας δὲν ἔχουν ἔνχ καὶ μόνον σκοπὸν, νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν πατρίδα μας τὸ συντομώτερον;

— Ἔστω, εἶπεν ὁ Γόρδων, καὶ, ἀφοῦ ἐπιμένει, θὰ διοργανώσωμεν μίαν ἐκδρομὴν.

— Μίαν ἐκδρομὴν, εἰς τὴν ὁποῖαν ὅλοι θὰ λάβουν μέρος; ἠρώτησεν ὁ Μπριάν.

— Ὁχι! μοῦ φαίνεται, ὅτι ἔξ ἢ ἐπτα ἀπὸ τοὺς συντρόφους μας...

— Πάλιν εἶναι πολλοί, Γόρδων! Ἐπειδὴ θὰ ἤμεθα τόσοι πολλοί, πάλιν δὲν θὰ ἤμπορούσαμεν νὰ κάμωμεν ἄλλο τίποτε, παρὰ νὰ παρακάμψωμεν τὴν λίμνην ἀπὸ νότον ἢ ἀπὸ βορρᾶν.

— Τί προτείνεις, λοιπόν, Μπριάν;

— Προτείνω νὰ περάσωμεν τὴν λίμνην μετὰ τὴν μικρὰν λέμβον, διὰ νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην καὶ δι' αὐτὸ χρειάζονται μόνον δύο ἢ τρεῖς.

— Καὶ ποῖός θὰ ὠδηγοῦσε τὴν λέμβον;

— Ὁ Μόκο, ἀπήντησεν ὁ Μπριάν, ξεύρει νὰ χειρίζεται τὴν λέμβον καὶ ἐγώ, ἄλλως τε, τὰ καταφέρνω. Μὲ τὸ πανί, ἂν ὁ καιρὸς εἶναι καλός, μετὰ τὰ κουπιά, ἂν εἶναι ἐνάντιος, θὰ περάσω, ἐν εὐκόλῳ τὰ πέντε ἢ ἕξ χιλόμετρα τῆς λίμνης καὶ θὰ ἐξακολουθήσωμεν κατόπιν μετὰ τὰ πόδια τὴν ἐκδρομὴν μας.

(ἀκολουθεῖ)

ΕΣΠΕΡΟΣ

Ἡ ΠΕΙΣΜΑΤΑΡΑ

ΣΚΗΝΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΜΙΑΣ ΚΟΡΗΣ

(Ἰστορικῆ)

Ἐπιμέλεια ἀπὸ σελ. 406

οὗς εἶναι ἓνα πολὺ καλὸ χόρτο εἰς τὴν καρδιά τῆς νεάνιδος καὶ συνήθως τὰ ἐλατιώματα αὐτὰ καταπνίγουν τὰ ἱερώτερα αἰσθήματα. Πήγαινε κάτω, κόρη μου, καὶ παρακάλεσε τὴν διευθύντριαν νὰ σὲ συγχωρήσῃ. Ἐάν νικήσῃς σήμερον τὸ πεισμά σου, θὰ νικήσῃς δι' ὅλον τὸν καιρὸν.

Εἶχεν ἐμιλήσει ἡ διδασκάλισσα θερμὰ καὶ ἐντόνως, καὶ εἰς τὰ μάτια τῆς ἐστέκοντο τὰ δάκρυα. Ἡ Ἰλζα συνακινήθη ἀπὸ τὰ λόγια τῆς, ἀλλὰ δὲν ἐδέχαστο νὰ ζητήσῃ συγχώρησιν.

— Δὲν εἶμπορῶ, εἶπε μετ' ἀπόφασιν.

— Δὲν θέλεις, ἀλλὰ πρέπει, εἶπεν ἡ δ. Γκασίου, θυμωμένη πόρα πολὺ. Θέ μου, ἐάν ὑπάρχει κανεὶς τρόπος διὰ νὰ εἰμπερέσω νὰ σὲ θεραπεύσω ἀπὸ τὸ ἄλεσινό σου πεισμά! Ἔλθ, κάθησε κοντὰ μου, ἐξηγησέ μοι μετὰ τόνον ἦπιον θὰ σοῦ διηγηθῶ μίαν ἱστορίαν δι' ἓνα πεισματόρικο κορίτσι, τὸ ὁποῖον ἐθυσίασε τὴν εὐτυχίαν τῆς ζωῆς του διὰ μίαν παιδικὴν τρέλλαν. Κατ' α. καὶ πάλιν μοῦ εἶπες: «δὲν εἶμπορῶ», τότε εἴργαινε καὶ ἐξακολούθησε νὰ ζῆς μετὰ τὸ πεισματόρικό σου τὸ κεφάλι. Τότε δὲν θὰ προσπαθῶσαι νὰ μαλακώσω τὸ πεισμά σου.

Κάνεις ἕως τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην ἐάν εἶχεν ἐμιλήσει μετὰ τὸσον πειστικὸν τόνον εἰς τὴν Ἰλζαν, ὁ ὁποῖος δὲν ἐλείψε νὰ φέρῃ καλὸν ἀποτέλεσμα.

Ἰπήκοος, ἐκάθησεν ἀπέναντι τῆς διδασκαλίσης καὶ ἔδραπε μετὰ μεγάλην ἀνυπομονήσιν. Ἡ ἀσχημὸς καὶ πεισματόρικος ἔκφρασις τοῦ προσώπου τῆς ἐξηφανίσθη καὶ ὁποῖος τώρα τὴν ἔδραπε, ἐάν θὰ ἤδύνατο νὰ πιστεύσῃ,

δι' αὐτὴν ἢ Ἰλζα καὶ ἢ ἄλλη, ἡ ὁποία μόλις πρὸ μίας ὥρας τόσοσ ἀτίθασσος ἐφαινετο, ἦτο μία καὶ ἡ αὐτὴ.

Ἡ δ. Γκασίου ἐστηρίχθη εἰς τὸ παράθυρον καὶ πλήρης ἀκέφρων ἔδραπε εἰς τὸν κήπον. Τὸ ὄχρὸν πρόσωπόν τῆς ὀλίγον εἶχε κοκκινίσει, καὶ γύρω εἰς τὸ στόμα τῆς ἐζωγραφίζετο ἡ λύπη. Κάποια πάλιν συνέβαινε μέσα τῆς, ὡσάν νὰ τῆς ἦτο δύσκολον νὰ ἀρχίσῃ. Αἶφνης ἐσηκώθη.

— Ἄχι! εἶναι τόσο ζέστη! εἶπε καὶ ἀνοίξε τὸ παράθυρον.

Ἐν ἀνοξωγονητικῶν ρεῖμα ἀέρες εἰσέβαλε, μία θυελλὰ ἐπλησίαζε. Σφυρίζων ἐπερνεῖσεν ὁ ἀνεμὸς διὰ μέσου τῶν κορυφῶν τῶν ξένδρων. Μακρᾶθεν ἐβρόντα.

— Ἄχι! τί καλὸ, ποῦ κόμνει! ἐξηκολούθησε μ' ἓνα βαθὸν ἀιστεναγμὸν ἡ δ. Γκασίου. Ἡ ὑπερβολικὴ ζέστη, μετ' ἦτο σὰν μολύβδι εἰς τὸ στήθος! Τί ἔλικίαν ἔχεις, Ἰλζα; ἠρώτησεν αἶφνης ἡ διδασκάλισσα.

— Τὴν ἐρχόμενον μῆνα θὰ εἶμαι δεκοῦξ ἐτῶν.

— Δεκοῦξ ἐτῶν! ἀπαίελαθεν ἡ διδασκάλισσα τότε εἶσαι ἀρκετὰ μεγάλη καὶ ἀρκετὰ λογικὴ, διὰ νὰ ἐννεύσῃς τὴν θλιβεράν ἱστορίαν τῆς φίλης μου, ποῦ τὰ σὲ διηγηθῶ.

(ἀκολουθεῖ)

ΚΛΕΙΩ

